

Waterproject Bundibugyo

Za. 11 jan. Ik vertrek per taxibusje om 10 uur vanuit Fort Portal naar Bundibugyo om de bergen in te gaan. Daar heeft Kwataniza een waterproject aangelegd hoog in de bergen. Maar begin dec. zijn er op diversen plaatsen aardverschuivingen geweest op hetzelfde moment s morgens om 9 uur. Met als gevolg 30 doden en nog steeds 10 vermisten. 2000 mensen leven onder in het dal in een soort kamp.

Nog eens duizenden mensen verblijven nog in de bergen bij buren. Ook het waterproject van Kwataniza is bijna helemaal verwoest. Een watertank is nog in orde. Maar aangezien bovenliggende tanks en leidingen zijn verwoest heeft deze tank geen water.

Om 12 uur ben ik in Bundibugyo. De 2 mensen die met mij mee de bergen in gaan staan mij al op te wachten. We vertrekken gelijk. Het eerste stuk vanuit het dorp is nog vrij gemakkelijk. Na ongeveer drie kwartier begint het echte klimwerk over smalle ongelijke paadjes. Het stijgingspercentage loopt op van ongeveer 10% naar 40 a 50 %. .Het is soms ook meer klauteren dan wandelen over de rotsen. Af en toe toch even een stop om wat bij te komen. Op diversen plekken kunnen we zien waar de aardverschuivingen hebben plaatsgevonden. Het is niet 1 of 2 plekken maar op meerdere en soms honderden meters uit elkaar. Dit is het rare van dit gebeuren. Na ongeveer 3 uur met een kwartier rust zijn we bij de tank die nog in takt is. De top gaan we niet halen want als we niet rond half vijf terug in het dorp zijn kan ik hoogstwaarschijnlijk niet meer terug naar Fort Portal of heel laat.

We hadden dus s morgens om 8 uur moeten beginnen om de top te halen. Na een kleine pauze dalen we af en zijn inderdaad om half vijf terug in het dorp. We spreken nog even met Azoli Bahati. Dit is de contactpersoon van AMA.

De bodaboda man brengt me naar het taxibusje. En Om kwart voor vijf vertrekken we met het busje waar normaal 15 mensen in zitten en nu 21. Ik zit helemaal achterin met 3 Oegandese vrouwen. Je zou zeggen niet slecht. Maar aangezien de omvang van deze vrouwen het landelijk gemiddelde ver overschrijd (hoezo armoede) zit ik in een vrij benarde situatie en dat na 4,5 uur klimmen en dalen.

De kramp schiet af en toe behoorlijk in mijn benen. Dit houd ik bijna een uur vol. Maar bij een stop geef ik aan dat ik er uit wil. Als we weer vertrekken geven ze aan dat ik weer achter moet instappen. Niet alleen mijn benen protesteren maar ook ik Muzungu. Ik leg uit waarom. Er ontstaat wat tumult maar mag dan op de eerste van 4 rijen zitten. Daar is de beenruimte wat ruimer. Om kwart voor zeven zijn we weer in Fort Portal.

Uit het reisverslag van Tjeu Vinken